

Е.

Езыкъ-а на челоѣка е сладость, и языкъ-а е горестъ, най-твърды-тѣ и яжки-тѣ ограды сж забы-тѣ и устны-тѣ; а Царь и Господарь му е ума въ глава-та. Синца знайме, чи е право и потрѣбно младый старого да слуша, и ученый неученного да учи: зацо нѣкой челоѣцы поради много-то говоренье добывать голѣмъ почитъ, а нѣкой падатъ въ голѣмо зло. Езыкъ-а на челоѣка е мекъ, и се превърта както ще; но спорѣдъ языкъ-а челоѣкъ се не дума челоѣкъ: зацо и скотове-тѣ имжтъ езыцы; —но поради ума память-та и разсжжденія-та. Езыкъ-а твърдо трѣба, като съ юзда да задържаме; зацо съ языка си много сж се улувили за връта. Богъ е поставилъ въ челоѣческя мозакъ умъ; за да сѣди, като Царь и да заповѣда на сички-тѣ: то есть, на очи-тѣ, на языка, на ржцѣ-тѣ и на тѣло-то. Блазе на оногози челоѣка, който допуца на тѣло-то си, да стори онова, което можы да стори; зацо ржцѣ-тѣ челоѣчески можтъ и себе си да убѣжтъ, и други го. Тѣй и други-тѣ части на тѣло-то, ако се непокоряватъ на правыя и чистыя разумъ, можтъ стори много зло. А най-повѣче языкъ-а е зло, зло нещю, за кого-то дума и Прор. Давидъ: на острыли языкъ-а си като змѣж. Отъ добрыя языкъ капи медъ, и на сяка скърбъ е лекаръ; а отъ злыя извыра ядъ и смъртъ.